

MIREASĂ
TRASĂ LA SORTI

Cărți de
Karen Witemeyer

*Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți*

MIREASĂ
TRASĂ LA SORTI

KAREN WITEMEYER

Originally published in English under the title: *Short-Straw Bride*

By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Copyright © 2012 by Karen Witemeyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2015 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poacă*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Mireasă trasă la sorți / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2015

ISBN 978-973-7908-87-2

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Dedic acest roman
Gloriei și lui Beth,
preaiubitele mele prietene,
care mi-au fost de mare ajutor
prin observațiile lor critice asupra cărții.

Vă mulțumesc că m-ați încurajat mereu
și că mi-ați fost alături pe acest drum.
Ați fost o sursă de inspirație pentru cărțile mele.

*Purtați-vă sarcinile unii altora,
și veți împlini astfel legea lui Hristos.*

GALATENI 6:2

PROLOG

DISTRICTUL ANDERSON, TEXAS – ANUL 1870

Meredith Hayes, o fetiță de numai zece ani, își încleștă pumnișorii, înfruntându-l curajoasă pe acela care-și făcuse obiceiul de a o hărțui. „Hiram Ellis! Chiar în clipa asta, dă-mi înapoi sufertașul!”

„Oh, scuze, Meri. La asta te referi?”, o întrebă sarcastic băiatul, bălângănind prin fața ochilor ei micuțul sufertaș.

Fata își întinse repede mâinile ca să înhațe obiectul, însă rată de puțin ținta, căci băiatul, mai înalt decât ea, îl ridică brusc deasupra capului ei și-l pasă fratelui său care chicotea pe înfundate. Meredith începu să alerge când la unul când la celălalt în speranța că-și va recupera sufertașul, dar de fiecare dată apuca să atingă obiectul doar cu un deget.

De ce întotdeauna, dintre toate fetele, o necăjeau doar pe ea? Meredith bătu din picior în ciudată. Tocmai când gândea că scăpase de hărțuială pe ziua aceea după terminarea orelor de școală... Pesemne Hiram o urmărise. Își făcuse obiceiul s-o hărțuiască încă de când familia ei se mutase acolo, primăvara trecută. Iar asta probabil din cauză că bucata de pământ pe care o cumpăraseră ai ei aparținuse familiei celui mai bun prieten de-al băiatului.

„Meri, Meri, hai și ia-mă”, începu a cânta Hiram cu o voce ridicol de pițigăiată, țopăind în jurul fetei și bălângănind sufertașul când într-o parte, când într-alta. Un grup de fete apăru la cotitura drumului, iar ele se opriră în loc chicotind în dosul palmelor. Meredith le rugă s-o ajute, dar ele rămaseră țintuite locului, rânjind și acoperindu-și şușotelile cu cărțile de școală. Chiar și Anna Leigh, colega ei de bancă și singura fată despre care Meredith gândea că îi este prietenă! Ochii lui Meredith se umplură de lacrimi de furie, dar reuși să și le țină în frâu. Doar n-o să-i dea satisfacție lui Hiram!

„Ești un tiran, Hiram Ellis”.

„Serios?”, o întrebă Hiram, oprindu-se brusc din țopăială și holbându-se la micuța care îndrăznise să-l înfrunte. „Iar tu ești fata unui călător cu traista-n băț”.

„Tata nu e călător cu traista-n băț. E învățător, așa cum e și sora ta”.

Fața băiatului se schimonosi cum se încrețește coaja unui dovleac care începe să putrezească. „Sora mea învață copiii albi. Nu negrotei prostănaci”.

Meredith își ridică bărbia și repetă cuvintele auzite de la tatăl ei de nenumărate ori. „Ei sunt oameni liberi. Care au aceleași drepturi ca și tine să învețe carte”.

„Dacă acei *oameni liberi* ar fi încă sclavi, așa cum s-ar cuveni, tatăl lui Joey Gordon n-ar mai fi fost omorât de yankei, iar Joey ar fi încă aici”. Hiram îi aruncă o privire aspră și se apropie de ea cu pași apăsați. Instinctiv, Meredith făcu un pas în spate, dar își aduse aminte brusc că nu se temea de el.

„Vrei înapoi sufertașul ăsta prost?”, o întrebă Hiram mârâind amenințător, după ce se opri la doi pași de ea. „Atunci, fugi după el!”

Băiatul țâșni spre marginea drumului și azvârli obiectul într-un pâlț des de pini. Meredith urmări sufertașul cum plutește în aer, gândindu-se la motivul pentru care Dumnezeu a considerat că este corect să-l înzestreze pe un asemenea băiat răutăcios cu atâta forță în brațe.

Sufertașul trecu razant peste vârful unui copac și dispăru dincolo de un povârniș. Un zăngănit sec răsună ca un ecou printre pini de la marginea drumului, urmat de mai multe zgomote înfundate, în timp ce cutia din tablă începu să se rostogolească în jos pe pantă.

Meredith se crispă. Mama o s-o certe rău dacă se va întoarce acasă cu sufertașul zgâriat și strâmbat. Mai grav de-atât ar fi fost să nu-l mai poată aduce deloc acasă.

Fata îl privi sfidător pe Hiram și făcu câțiva pași în față, târșiindu-și picioarele.

„Meri, nu!” Anna Leigh alergă într-un suflet spre ea și-o apucă de braț. „Nu te poți duce acolo. Acela este pământul Archerilor”.

Pământul Archerilor? Meredith privi în jur ca să se dumirească pe ce lume se află și înghiți în sec. Își dădu brusc seama că Anna Leigh avea dreptate.

„Nimeni nu îndrăznește să pună piciorul pe pământul lor. Asta dacă ține la viața sa”. Anna Leigh scutură din cap, uitându-se la copaci de parcă crengile lor s-ar fi putut apleca și-ar fi putut s-o ridice de la pământ. „Renunță, Meri”. Făcu apoi un pas în spate, trăgând-o pe Meredith de braț. Dar fiindcă Meredith nu părea că vrea s-o asculte, Anna Leigh îi dădu drumul, oftând adânc.

Mai rău de-atât nici că se putea! Dar oare așa să fie? Meredith privi lung printre pinii din zare, spre povârnișul dincolo de care zăcea cutia în care ea își ținea gustarea pentru școală. Inima începu să-i bată tare în piept. Nu era chiar așa departe! Dacă ar lua-o la fugă, și-ar putea recupera suferțașul și s-ar întoarce repede înapoi. Archerii nici nu vor ști că ea le încâlcise proprietatea. Dar nici nu trebuia să uite că toți din ținutul Anderson știau că băieții lui Archer ar fi țintit bucuroși în picior pe oricine se încumeta să se aventureze pe pământul lor. Dar dacă vreunul dintre ei chiar stătea ascuns acolo, așteptând momentul ca ea să le calce proprietatea?

„Știi, am auzit că tocmai și-au cumpărat niște dulăi mari care te pot adulmeca imediat ce-ai pus piciorul pe pământul lor”, îi strigă Hiram cu voce răgușită. „Dulăii ăia, mai degrabă, te-ar sfâșia decât să se uite blând la tine”.

Meredith își spuse în sinea ei că nu trebuie să-l creadă. El doar încerca s-o sperie. Însă imaginea unui dulău mare și negru, repezindu-se la ea cu colți fioroși, nu-i dădea pace.

„Îl știi pe Seth Winston. . . bărbatul cu mâna ciungă?”

Meredith nu-și întoarse fața spre el, însă dădu din cap. Omul avea o prăvălie lângă școala tatălui ei. Într-adevăr, el avea doar trei degete la mâna dreaptă.

„Travis Archer i-a zburat două degete cu un glonte când Winston s-a dus să le facă o vizită după ce bătrânul Archer și-a dat ultima suflare. O pățea și mai rău dacă Winston nu-și lua talpășița cât mai repede de-acolo. Nu te gânde că nu pățești nimic doar pentru că ești fată. Ei au aruncat cu piper în trăsura domnișoarei Elvira ce venise să-i ducă pe orfanii lui Archer la familiile pe care le găsisese pentru ei. Biata femeie s-a temut că va orbi, atât de tare au usturat-o ochii”.

„Și, totuși. . .” zise Meredith, cu voce gătuită. Tuși, ca să-și dreagă glasul, apoi continuă. „N-au fost răniți prea tare”.

„Doar pentru c-au fugit din calea lor”. Hiram se apropie de ea și-i șopti la ureche: „Alți cinci bărbați n-au fost așa de norocoși.

Au apărut pe aici, unul câte unul, momiți de speranța că vor putea cumpăra pământul lui Archer. Niciunul n-a mai fost văzut vreodată, de parcă au intrat în pământ”. Hiram se opri o clipă, iar Meredith simți cum începe să tremure la auzul cuvintelor rostite de el. „Cadavrele lor zac pesemne îngropate pe undeva pe-acolo”.

Ceva foșni în păduricea de pini. Meredith tresări speriată.

Hiram izbucni într-un hohot de râs.

Meredith se gândi c-ar trebui să meargă acasă mai degrabă. Să lase sufertașul acolo și să se întoarcă repede acasă. Mama o să înțeleagă. . . dar va fi dezamăgită.

„N-ai curajul să te duci după sufertaș, nu-i așa?”, o tachină Hiram, iar întrebarea lui captă atenția lui Meredith. „Pun rămășag că ți-e frică să mergi până acolo”.

„Meri, nu te duce”, o rugă stăruitor Anna Leigh.

„Oh, nu te teme, e prea fricoasă să facă asta”. Rânjetul infatuat al lui Hiram o făcu pe Meredith să prindă curaj.

Ducându-și brațele slăbuțe cruciș la piept, fata îl privi încruntată. „Mă duc după sufertaș. Am să-ți arăt că nu sunt fricoasă!”

Fetele din spatele ei rămaseră cu gura căscată de uimire și chiar Hiram o privi ușor încurcat, ceea ce o făcu pe Meredith să prindă mai mult curaj. Se îndreptă spre marginea pădurii, aruncând o ultimă privire triumfătoare spre cei doi frați Ellis stupefiați și porni grăbită în direcția în care dispăruse sufertașul. Pantofii începură să-i scârțâie în timp ce ea călca în fugă peste crenguțele și acele de pin căzute la pământ. Răsufierea îi răsuna în urechi ca un ecou, în timp ce ea urca din greu povârnișul.

Ajunsa în vârful dealului, Meredith își trase cu greu răsufierea, scrutând cu privirea după sufertaș. Ceva strălucitor licărea în lumina soarelui undeva jos și mai la stânga. Fata zâmbi și se grăbi într-acolo. *N-a fost chiar așa greu, până la urmă.*

Se aplecă și apucă cu toate degetele de mânerul sufertașului, dar când se întoarse să se uite în urmă, observă că dealul îi astupa vederea. Simțindu-se dintr-odată complet izolată, își mușcă nervoasă buza în timp ce zgomotele pădurii răsunau ca un ecou împrejurul ei. Pocnetul unei rămurele frânte se auzi în stânga ei. Și un foșnet în dreapta ei. Apoi, de undeva, în depărtare, în spatele ei, auzi un lătrat de câine.

Dulăii familiei Archer!

Meredith o rupse la fugă, urcând dealul. Dar solul nisipos era prea sfărâmicios, iar picioarele îi tot alunecau. Disperată, își înfipse degetele în pământ, dar în zadar.

Un alt lătrat răsună. De astă dată, mai aproape.

Meredith renunță să mai urce dealul și, pur și simplu, o luă la fugă în direcția opusă din care se auzea lătratul. Zări în față o poieniță, iar la marginea ei un pâlcc de pini ce împrejmuiau drumul. Se îndreptă în acea direcție și intră în pâlccul de pini.

Ridicându-și privirea ca să-și dea seama cât de aproape se afla de drum, piciorul ei drept călcă pe ceva metalic. O pocnitură puternică sfâșie văzduhul cu doar o secundă înainte ca o pereche de fălci de oțel să clănțane foarte aproape de piciorul ei.

„Bravo, Sadie!” Cu silueta lui subțirică, adolescentină, Travis Archer se ghemui peste puiul de prepelicar, bătându-l ușor peste spate. „Am făcut din tine un adevărat câine de vânatoare”.

Cățelușa avea încă obiceiul să latre prea mult atunci când se bucura, sperind vânatul, dar reușise să fugărească un iepure și era gata-gata să-l și prindă, însă stăpânul ei a strigat *păzea*, iar iepurile a zbughit-o înainte ca el să se pregătească să tragă. Travis era totuși mândru de progresele pe care le făcea cățelușa.

„Hai să mai încercăm o dată, fetițo! Poate de data asta găsim o prepeliță. Jim s-a cam săturat să gătească tocană din carne de veve...”

Un țipăt sfâșietor îl întrerupse. Își simți părul de pe brațe zburându-se. Nu mai auzise un asemenea țipăt de când mama lui murise la nașterea lui Neill.

Sadie lătră și o zbughi ca din pușcă. Travis strigă la ea să se oprească, dar cățelușa îi ignoră comanda și se îndreptă glonț înspre vest – către drum. Apucă în grabă pușca și alergă după câine. Dacă un intrus le călcase proprietatea, atunci el va face tot ce-i va sta în putință să-și protejeze frații.

Lătratul se auzi tot mai tare, semn că Sadie se oprise în loc. Travis încetini pasul și-și duse pușca la umăr, gata să tragă. N-ar fi prima oară când o persoană lacomă încerca să pună mâna pe pământul lor, crezând că patru băieți puteau fi duși ușor de nas. Poate că el nu devenise încă un bărbat în toată firea, însă era destul